

Den følgende Aften, da Børnene var kommen i Seng, og mens begge Pigerne var beskæftiget i Køkkenet, søgte han hende inde i Dagligstuen. Hun havde netop tændt Lampen og sad i Sofaen og stoppede Børnestrømper. Skønt Per havde holdt sig hjemme hele Dagen, havde de kun vekslet et Par Ord med hinanden siden den foregaaende Aften. Inger havde lagt Mærke til, at han flere Gange paa en underlig sky Maade havde kreset baade om hende og Børnene uden dog at indlade sig med dem; ja i Middagstiden, da Børnene hvilede, havde hun overrasket ham inde i Barnekammeret, hvor han havde staaet ved Hagbarths Seng og set ned paa den sovende Dreng med et Udtryk, som ængstede hende.

Dog, det var ikke udelukkende Bekymringerne for deres Fremtid, som havde gjort hende saa tavs og tilbageholden denne Dag. Hun følte sig ogsaa trykket af, hvad der om Aftenen var foregaaet mellem hende og Per inde i hans Stue. Hun havde bagefter slet ikke kunnet forstaa, hvad det var, der kom over hende i det Øjeblik, og Erindringen derom gjorde hende skamfuld.

Per gik nogle Gange frem og tilbage paa Gulvet og satte sig saa overfor hende ved Bordet. Ingen af dem havde endnu kunnet overvinde sig til at sige det første Ord. Udenfor støjede et Uvejr. Idelig slog de afbladede Rosen-